

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 3 listopada 2022 r.

DIH-3.707.126.2022.AŁ

DECYZJA DIH-III/134/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Jessicę Kapkowską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą PRETTY WOMAN SALON KOSMETYCZNY Jessica Kapkowska w Janowie od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 8 września 2022 r. (nr akt sprawy: DC.8361.62.2022/98DEC/22), wymierzającej przedsiębiorcy Jessice Smaga prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PRETTY WOMAN SALON KOSMETYCZNY Jessica Smaga w Janowie karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 10-11 maja 2022 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej „Śląskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 10 maja 2022 r., przeprowadzili kontrolę w salonie [...] w Janowie przy [...], należącym do przedsiębiorcy [...] (od 5 września 2022 r., po zmianie we wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zwanej dalej „CEiDG”, do przedsiębiorcy [...]), zwanego dalej również „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Kontrolę przedsiębiorcy, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, poprzedzono zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 12 kwietnia 2022 r. znak DC.835.34.2022, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący przestrzeganie przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Powyższe zawiadomienie doręczono przedsiębiorcy w dniu 14 kwietnia 2022 r.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy, niezależnie od tego, że w trakcie kontroli wyznaczył on również osobę upoważnioną do jego reprezentowania (upoważnienie z dnia 10 maja 2022 r.).

W wyniku przeprowadzonej kontroli, inspektorzy reprezentujący Śląskiego WIIH stwierdzili, że w salonie [...] znajdowały się cztery cenniki świadczonych usług (tj. cennik „manicure” – 18 pozycji usług, cennik „depilacja z woskiem” – 12 pozycji usług, cennik „henna” – 7 pozycji usług oraz cennik „makijaż” – 6 pozycji usług), które były umieszczone w miejscu widocznym i dostępnym dla klientów (na stoliku lub na ścianie w miejscu wykonywania usług), zawierające łącznie 43 pozycje usług, przy czym:

- w przypadku 1 usługi – brak podania ceny (tj. w cenniku „manicure” przy „makijażu sesji zdjęciowej” podano „wycena indywidualna”);
- w przypadku 4 usług – podanie cen w sposób niejednoznaczny oraz brak podania dokładnego określenia rodzaju i zakresu usługi (tj. w cenniku „manicure” przy 3 pozycjach usług podano: „Babyboomer – usługa +10 zł”, „Ombre – usługa +15 zł” i „French – usługa +10 zł”, natomiast w cenniku „makijaż” przy 1 pozycji usługi podano: „makijaż dzienny 120 zł/130 zł”);
- w przypadku 6 usług – podanie cen w sposób niejednoznaczny, oznaczając je jako „od-do” lub „od”, bez dokładnego określenia ceny (tj. w cenniku „manicure” przy 4 pozycjach usług podano: „Naprawa paznokcia 5-15 zł”, „Zdobienie paznokcia 5-20 zł”, „Zdobienie Nail Art. 15-20 zł/szt.” i „Kryształki Swarovskiego – cały paznokieć 20-30 zł”, zaś w cenniku „depilacja z woskiem” przy 2 pozycjach usług podano: „depilacja woskiem – brzuch 30 zł+” i „depilacja woskiem – dolna część pleców 40 zł+”).

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach” w związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

W trakcie kontroli przedsiębiorca podjął dobrowolne działania naprawcze polegające na poprawie cenników zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

W dniu 10 maja 2022 r. kontrolowany przedsiębiorca złożył oświadczenie o jego przynależności do grupy [...] w rozumieniu art. 7 Prawa przedsiębiorców. Ponadto w dniu 11 maja 2022 r. złożył wyjaśnienia, z których wynika, że do tej pory uważał, iż stworzony przez niego cennik jest czytelny i zrozumiały, gdyż nigdy żaden z jego klientów nie miał problemu z jego odczytaniem.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 11 maja 2022 r. (nr akt kontroli: DC.8361.62.2022) oraz w dołączonej do niego dokumentacji.

Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, o czym została pouczona w jego treści.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 19 sierpnia 2022 r., na podstawie art. 61 § 4 Kpa, Śląski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę [...] o wszczęciu z urzędu w oparciu o art. 61 § 1 Kpa postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na niego kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za niewykonanie obowiązków określonych art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, informując również o przysługującym mu prawie do

czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto w piśmie tym wezwał stronę do nadesłania deklaracji podatkowej albo pisemnego oświadczenia na temat wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2021. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 23 sierpnia 2022 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast w piśmie z dnia 24 sierpnia 2022 r. za pośrednictwem ePUAP przekazała deklarację podatkową PIT-28 za rok 2021.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 8 września 2022 r. (nr akt sprawy: DC.8361.62.2022/98DEC/22), Śląski WIIH wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Powyższa decyzja została doręczona stronie w dniu 15 września 2022 r.

W dniu 3 października 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Śląskiego WIIH, złożone przez przedsiębiorcę [...] drogą ePUAP (zgodnie z Urzędowym Poświadczeniem Przedłożenia – UPP w dniu 20 września 2022 r.), odwołanie z dnia 20 września 2022 r. od ww. decyzji organu pierwszej instancji.

Przedmiotowe odwołanie zostało wniesione za pośrednictwem ePUAP z profilu ww. przedsiębiorcy w postaci pliku Word dołączonego do pisma ogólnego (przewodniego), będącego formularzem ePUAP w formacie xml. Uwzględniono przy tym, że pismo ogólne, z którego wynika, że strona składa odwołanie od ww. decyzji, zostało opatrzone ważnym podpisem zaufanym, a tym samym wniesione odwołanie spełnia warunek formalny podania, o którym mowa w art. 63 § 2 Kpa.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i ponowne rozpatrzenie sprawy. Strona podniosła, że z zaskarżoną decyzją o wymierzeniu kary pieniężnej nie można się zgodzić, z uwagi na natychmiastową poprawę wszystkich wskazanych pozycji usług w cennikach, co zostało potwierdzone również przez kontrolujących następnego dnia od stwierdzenia nieprawidłowości. Jej zdaniem, kwota kary pieniężnej (500 zł) jest za wysoka ze względu na dochód i długość prowadzonej działalności. Zwróciła uwagę, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły korekt w zapisach cenników, a nie braku cen za usługi. Ponadto poinformowała, że nigdy nie miała sytuacji, żeby klient nie zrozumiał cennika.

Pismem z dnia 12 października 2022 r. znak DIH-3.707.126.2022.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 25 października 2022 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest

wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Cena, w świetle definicji określonej w art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. Innymi słowy, pojęcie cena oznacza cenę sprzedaży. Z kolei, cena jednostkowa towaru (usługi) została zdefiniowana w art. 3 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, jako cena za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Sposób uwidaczniania cen towarów lub usług został określony również w rozporządzeniu w sprawie uwidaczniania cen. W przypadku usług stosuje się jego przepisy § 10 i § 11.

Zgodnie z § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi, zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową. Przepisy § 10 stanowią też w ust. 2, że przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny, zaś w ust. 4, że jeżeli cena za wykonanie usługi nie obejmuje wartości materiałów i towarów niezbędnych do jej realizacji, jednoznacznie informuje się o tym konsumenta.

W świetle § 11 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, w miejscu świadczenia usług udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w salonie [...] w Janowie przy [...], należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy [...], inspektorzy reprezentujący Śląskiego WIIH stwierdzili, że w miejscu świadczenia usług w przypadku 11 z 43 pozycji usług wyszczególnionych w czterech cennikach, nie uwidoczniiono cen za usługi w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, poprzez:

- w przypadku 1 usługi – brak podania ceny (tj. w cenniku „manicure” przy „makijażu sesji zdjęciowej” podano „wycena indywidualna”);
- w przypadku 4 usług – podanie cen w sposób niejednoznaczny oraz brak podania dokładnego określenia rodzaju i zakresu usługi (tj. w cenniku „manicure” przy 3 pozycjach usług podano: „Babyboomer – usługa +10 zł”, „Ombre – usługa +15 zł” i „French – usługa +10 zł”, natomiast w cenniku „makijaż” przy 1 pozycji usługi podano: „makijaż dzienny 120 zł/130 zł”);
- w przypadku 6 usług – podanie cen w sposób niejednoznaczny, oznaczając je jako „od-do” lub „od”, bez dokładnego określenia ceny (tj. w cenniku „manicure” przy 4 pozycjach usług podano: „Naprawa paznokcia 5-15 zł”, „Zdobienie paznokcia 5-20 zł”, „Zdobienie Nail Art. 15-20 zł/szt.”

i „Kryształki Swarovskiego – cały paznokieć 20-30 zł”, zaś w cenniku „depilacja z woskiem” przy 2 pozycjach usług podano: „depilacja woskiem – brzuch 30 zł+” i „depilacja woskiem – dolna część pleców 40 zł+”).

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH w drodze decyzji z dnia 8 września 2022 r., wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona wniosła o uchylenie tej decyzji i ponowne rozpatrzenie sprawy. Podniosła, że z zaskarżoną decyzją o wymierzeniu kary pieniężnej nie można się zgodzić, z uwagi na natychmiastową poprawę wszystkich wskazanych pozycji usług w cennikach, co zostało potwierdzone również w trakcie kontroli. Jej zdaniem, kwota kary pieniężnej (500 zł) jest za wysoka ze względu na dochód i długość prowadzonej działalności. Strona zwróciła uwagę, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły korekt w zapisach cenników, a nie braku cen za usługi. Jednocześnie poinformowała, że nigdy nie miała sytuacji, żeby klient nie zrozumiał cennika.

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które ponad wszelką wątpliwość wskazują na niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy w związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Jak wynika z art. 6 ust. 1 tej ustawy, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł.

Podkreślić należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania nałożonych prawem obowiązków.

Wskazać należy, że przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie przewidują możliwości badania przez organ IH istnienia winy (umyślnej lub nieumyślnej), bądź jej braku po stronie podmiotu, wobec którego stwierdzono nieprawidłowości. Tym samym, niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, w każdym przypadku będzie skutkowało wydaniem przez organ IH decyzji administracyjnej, tj. decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej w przewidzianej ustawowo wysokości po uwzględnieniu przesłanek miarkowania tej kary (art. 6 ust. 1 i 3 tej ustawy), albo w przypadku stwierdzenia, że waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa – decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu (art. 189f § 1 pkt 1 Kpa), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, wskutek których doszło do naruszenia prawa, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalista na rynku, miała obowiązek znać i przestrzegać przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznić w miejscu świadczenia usług

informacje o cenach usług w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, tj. podać w cennikach informacje o jednoznacznie określonych cenach usług (a nie ceny usług mieszczące się w określonych przedziałach, oznaczając je jako „od-do” lub „od”, czyli jako ceny niedookreślone) wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Nie ulega wątpliwości, że strona w przypadku 11 z 43 pozycji usług wykazanych w czterech cennikach, nie wykonała powyższych obowiązków, co skutkowało wymierzenia jej kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

W niniejszej sprawie, Śląski WIIH jako uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach ustalił karę pieniężną w wysokości 500 zł, która zbliżona jest do progu dolnego wymiaru kary i stanowi zaledwie 2,5 % górnego wymiaru kary.

Stosownie do treści art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Analizując prawidłowość uwzględniania przez Śląskiego WIIH powyższych przesłanek, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył i stwierdził, że oceniając:

- organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że stopień naruszenia jest wyższy niż znikomy, gdyż strona w miejscu świadczenia usług nie zapewniła konsumentom jednoznacznej informacji o cenach usług w przypadku 11 z 43 pozycji usług wykazanych w cennikach, co zgodnie z opinią Śląskiego WIIH stanowi zagrożenie dla interesów ekonomicznych konsumentów. Ponadto, jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona konsumenta, gdyż informacje o cenach usług służą właściwemu poinformowaniu nabywcy. Dla zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta przed niekorzystnymi praktykami cenowymi, cennik powinien stanowić rzetelny i wiarygodny nośnik informacji o jednoznacznie skonkretyzowanych cenach świadczonych usług. Podanie cen usług w cennikach, oznaczonych jako ceny „od-do” lub „od”, nie można uznać za prawidłową realizację obowiązku uwidaczniania cen usług w cenniku, który wynika z przepisów ww. ustawy oraz rozporządzenia wykonawczego do niej (porównaj w tym zakresie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...], sygn. akt V SA/Wa 4915/21). Z przepisów art. 4 ust. 1 tej ustawy w związku z § 10 i § 11 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen wynika jednoznacznie, że wykonawca usługi ma obowiązek podać w cenniku wszystkie elementy, które składają się na cenę usługi. Nie jest dopuszczalne podawanie cen usług w przedziałach jedno- lub dwustronnie zamkniętych. Ponadto, za sprzeczne z powyższymi zasadami uznaje się też ustalanie cen usług w formie indywidualnych konsultacji z klientem, czyli przekaz ustny;
- organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił, że strona naruszyła obowiązki, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, po raz pierwszy. Przy ocenie dotychczasowej działalności wzięto pod uwagę również pozytywną postawę strony, która jeszcze w trakcie kontroli podjęła dobrowolne działania naprawcze polegające na poprawie cenników zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa;
- organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że strona przekazała żądane informacje w postaci deklaracji podatkowej PIT-28 za rok 2021. Ponadto uwzględniono oświadczenie strony z dnia 10 maja 2022 r., złożone w toku kontroli, z którego wynika, że należy ona do grupy [...] w rozumieniu art. 7 Prawa przedsiębiorców.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia ciążącego na niej obowiązku, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Śląski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do obniżenia kary pieniężnej. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 500 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł jest, w opinii Prezesa UOKiK, kwotą optymalną i adekwatną do wagi stwierdzonych nieprawidłowości. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni jednoznacznej informacji o cenach usług w przypadku 11 z 43 pozycji usług wykazanych w cennikach (zakwestionowano uwidacznianie cen ok. 25 proc. skontrolowanych usług). Mając na uwadze powyższe, w tym również niewielki przychód (a nie dochód) strony oraz jej dotychczasową działalność, a przede wszystkim fakt, że prowadzi ona działalność od 3 grudnia 2020 r. i nie toczyło się dotąd wobec niej żadne postępowanie w sprawie naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, należy stwierdzić, że wymierzona jej kara pieniężna w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) jest karą optymalną. Bez wątpienia, takiej kary nie można uznać za niewspółmiernie wysoką, jak podniosła strona w odwołaniu.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy jednak, że w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci byli pozbawieni jednoznacznych informacji o cenach usług w przypadku 11 na 43 wszystkie skontrolowane i dostępne w cennikach usługi, stąd też wagi naruszenia nie można było uznać za znikomą. Uwidocznione prawidłowo w miejscu świadczenia usług informacje o cenach za usługi umożliwiają konsumentom dokonanie właściwego wyboru, z uwzględnieniem ich sytuacji finansowej. Bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, że nigdy nie miała sytuacji, żeby klient nie zrozumiał cennika, gdyż nie zmienia to faktu, iż niektóre ceny usług zostały podane przez nią cennikach w sposób nieprawidłowy.

Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania przez stronę naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, w związku z uznaniem za bezcelowe wyznaczenie stronie terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa (fakt ten został potwierdzony przez stronę już w trakcie kontroli), czy też dowodów potwierdzających powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna. tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535);

art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:
[...]